

Съдържание

Пролог	9
I.	
Мобилизация	11
II.	
Испанският кавалер	123
III.	
Сферата на душата	217
IV.	
Нов ден	305
Епилог	315

1. Врата на Конференцията
2. Врата „Сент Оноре“
3. Врата „Ришельо“
4. Врата „Монмартър“
5. Врата на Рибния пазар
6. Врата „Сен Дьони“
7. Врата „Сен Мартен“
8. Врата на Храма
9. Врата „Сент Антоан“
10. Врата „Нел“
11. Врата „Бюси“
12. Врата „Сен Жермен“
13. Врата „Сен Мишел“
14. Врата „Сен Жак“
15. Врата „Сен Марсел“
16. Врата „Сен Виктор“
17. Врата „Турнел“

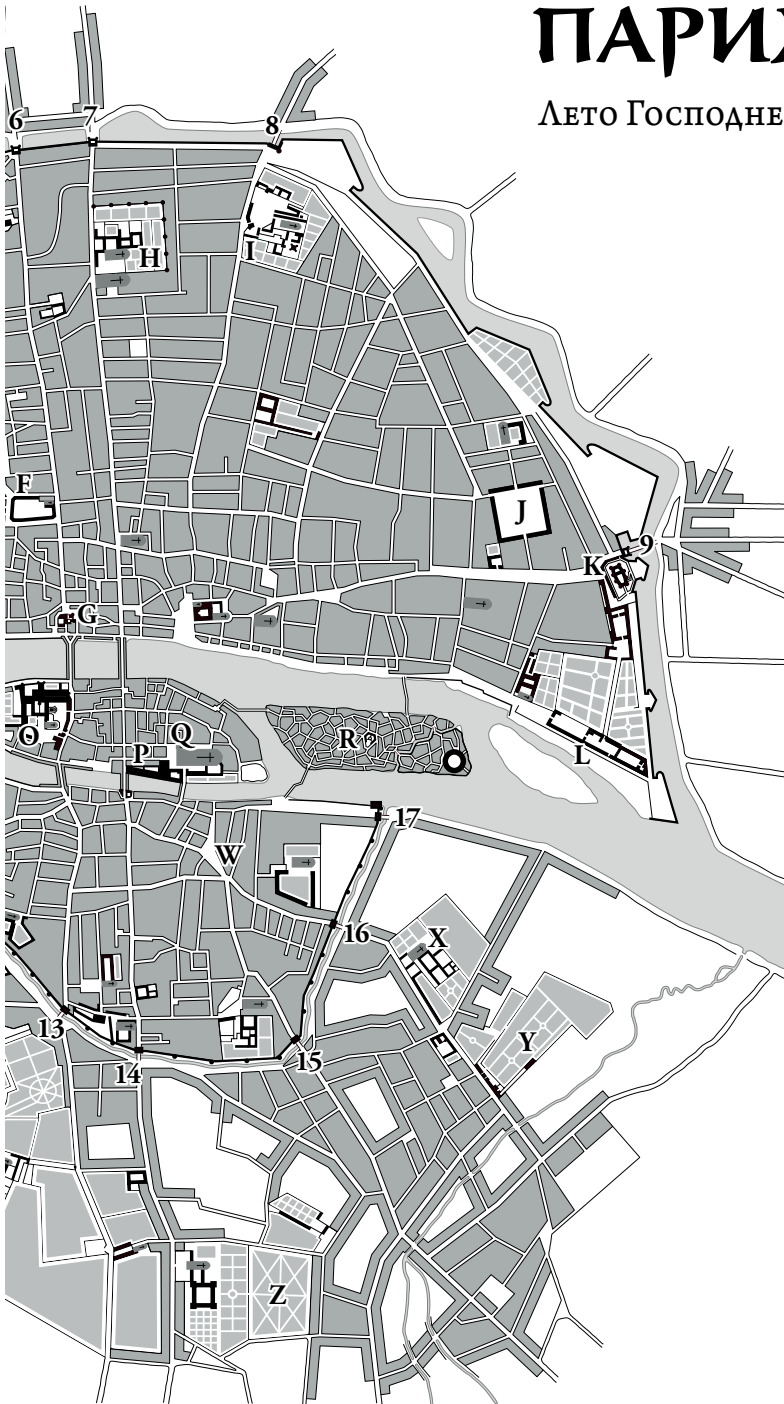
- A. Кардиналски дворец
- B. Дворец „Тюйлери“
- C. Лувър
- D. Църква „Сент Йосташ“
- E. Халите
- F. Гробище
- G. „Шатле“
- H. Абатство „Сен Мартин“
- I. Храмовият замък
- J. Кралският площад
- K. Бастилията
- L. Арсеналът
- M. Пон Нюф
- N. Площад „Дофин“

- O. Пале
- P. Болница „Отел Дийо“
- Q. „Парижката Света Богородица“
- R. Люспестият квартал
- S. Болница „Шарите“
- T. Абатство „Сен Жермен де Пре“
- U. Панаирът „Сен Жермен“
- V. Дворецът „Люксембург“
- W. Площад „Мобер“

- X. Абатство „Сен Виктор“
- Y. Ботаническата градина
- Z. Вал дьо Грас

ПАРИЖ

ЛЕТО ГОСПОДНЕ 1633

*Посвещавам тази книга на Жан-Филип,
рано починалия ми брат*

Пролог

Издълбан в земята, в средата на огромен пентакъл¹, гравивиран направо върху студентите и голи плочи, басейнът заемаше центъра на криптата, под свод, поддържан от масивни колони. Сложни, но хармонични, линиите на пентакъла се пресичаха, за да изобразят звезда с дванайсет разклонения, обогатени с драконовски руни, които повечето магьосници не познаваха или не смееха да произнесат. От нея се излъчваше злокобна мощ, която нагнетяваше атмосферата, а наоколо горяха равномерно разположени големи свеци. Черни свеци. Пламъците им, алени в мрачината, бяха същите на цвят като нагореицената кръв, която изпълваше басейна.

Една старица се приближи до пентакъла. Дългите ѝ руси коси бяха тук-там посивели. Тя свлече в нозете си воала, който я обгръщаше, и остана гола, а болезнено бледата ѝ кожа и посърналата плът на вехтото ѝ тяло проблясваха в червеникавата светлина на свеците. Влезе в басейна, за да се отдаде морно на лепкавата гореицина на кръвта, която нито за миг не се охлаждаше. Със затворени клепащи, отметната назад глава и ръце, опрени на ръба на камъка, изпита миг на наслада и на върховен покой. След това, като въздъхна доволно, бавно се потопи в банята и почти изчезна.

Изминаха няколко секунди, преди пентакълът да реагира. Изведнъж алениите пламъци на свеците станаха двойно по-големи, а руните и гравираниите в камъка линии засветиха като жарава.

---

¹ Пентакълът в окултната наука представлява двоен равноностранен триъгълник, шестоъгълна звезда; нарича се също печат на Соломон. Използват го мистици, астролози и др.

Повърхността на кървавата баня се раздвижи, започна да кипи. Изскачаха мехури, които бързо се пукаха. Горящите воценици видимо се топяха. Същевременно светлината, излъчвана от пентакъла, ставаше все по-ярка. Но тя не се разпръскваше. Представяваше непрекъснат изблик, ясен и аленочервен, който разкъсваше мрака вертикално, следвайки сложните очертания на пентакъла и криволичещия рисунък на драконовските символи.

Последва ослепителна и тиха експлозия, всичко свърши.

Когато криптата отново стана видима, пентакълът се беше върнал към минералната си студенина, повърхността на басейна беше равна и огледална, а почти изгорелите свеци едва мъждукаха.

Тази, която се изправи, беше съвсем млада жена с миловидно лице и прекрасен тен, с младежки руси коси, с гъвкаво тяло, слаба, но със закръглени форми. Кръвта се стичаше по нея като по картина с маслени бои, за да я надари с непорочна хубост. Красавицата излезе от басейна и с трепване на клепачите прикри очите си на влечуго, които ритуалът беше разкрил. Така се преобрази в очарователната виконтеса Дьо Маликорн, чиито дяволити прелести очароваха двора, а свежестта на духа ѝ толкова много се харесваше на кралицата.

Далеч от света, тя не беше принудена да се усмихва. Докато се отдалечаваше от пентакъла и вървеше към тайното стълбище, което отвеждаше до нейните покои, в погледа ѝ все още можеше да се прочете древната и жестока мъдрост, която издаваше не само възрастта, но и расата ѝ, защото драконовата кръв, която ѝ върна младостта, течеше във вените ѝ.

I.

Мобилизация

I

Широката стая с висок таван беше пълна с книги, чиито елегантни позлатени корици блестяха в полумрака, осветяван от пламъка на свещите. Навън, зад дебелия пердето от червен велур, Париж спеше под звездното небе и пълното спокойствие на нощните улици се предаваше и тук, където скърцането на перо едва смущаваше тишината. Слаба, мършава и бледа, ръката, която държеше перото, пишеше с фин и стегнат почерк, нервен, но овладян, без задрасквания и поправки. Често потапяше перото в мастилницата. Това ставаше с премерен жест и то бързо се връщаше към листа, продължаваше да следва мисълта, която не познаваше колебания. Нищо друго не помръдваше. Дори пурпурното драконче, свито на кълбо и скрило муцуна под крилото си, спокойно спеше близо до подложката за писане от марокен.

Някой почука на вратата.

Ръката не престана да пише, но дракончето, обезпокоено, отвори изумруденото си око. Появи се мъж с шпага и копринена яркочервена мантия, която имаше бели кръстове в четирите края. Той почтително свали шапката си.

– Какво става? – попита кардинал Ришельо и продължи да пише.

– Той пристигна, Ваше Преосвещенство.

– Сам ли е?

– Такава беше заповедта.

– Добре. Да влезе.

Господин Дьо Сен Жорж, капитан в гвардията на Негово Преосвещенство, се поклони. Готвеше се да се оттегли, когато чу:

– И му спестете формалностите със стражата.

Сен Жорж разбра, отново се поклони и усмихвайки се, се постара да затвори вратата безшумно.

Преди да бъдат приети в покоите на Кардинала, обикновените посетители трябваше да преминат през пет зали, където часовите стояха на пост денем и нощем. Те бяха препасали шпаги и затъкнали пищови на коланите си, дебнеха да не се появи и най-малкото подозрение за опасност и не пускаха да премине никой без специално разпореждане. Нищо не се изплъзваше от ужасно заплашителните им погледи на инквизитори. Облечени в прочутите си мантии, тези мъже бяха в отряда на гвардейците на Негово Преосвещенство. Те го придружаваха навсякъде и бяха не по-малко от шейсетина на мястото, където отсядаше. Тези, които не стояха на пост в коридорите и в преддверията, убиваха времето си между две повинности, като държаха мускетите си заредени. Гвардейците не бяха единствените, които пазеха Ришельо: докато те осигуряваха спокойствието вътре, група мускетари пазеха отвън.

Тази показна бдителност не беше просто демонстрация на зрелищна мощ. Тя беше крайно необходима дори тук, на сред Париж, в двореца на две крачки от Лувъра, който Кардиналът непрекъснато разкрасяваше.

Четирийсет и осем годишният Арман Жан дю Плеси, кардинал Дьо Ришельо, беше една от най-могъщите и най-заплашваните личности на своето време. Херцог и пер на кралството, член на Конгреса и първи министър на Негово Величество, той беше ухото на Луи XIII, с когото управляваше Франция от десетилетие. Това му струваше появата на многобройни противници, като най-малко ожесточените интригантстваха, за да предизвикат изпадането му в немилост, докато други направо се опитваха да го убият – тъй като изгнаникът е в състояние да дърпа конците от разстояние, а затворникът винаги може да организира бягството си. В миналото някои заговори за малко не

успяваха, а без съмнение се подготвяха и други. Ришельо трябваше да се пази от всички, които го мразеха, защото завиждаха на влиянието, което упражняваше върху краля. Трябваше да взема предпазни мерки и срещу атентатите, замислени от враговете на Франция, на първо място сред които фигурираха Испания и нейният Драконов двор.

Наближаваше полунощ.

Съненото драконче мързеливо се прозина.

– Късно е, нали? – рече Кардиналт и нежно се усмихна на малкото крилато влечуго.

Чертите на лицето му бяха белязани от умората и болестта през тази пролетна нощ на 1633 година.

Ако всичко беше нормално, той щеше скоро да си легне. Успяваше да поспи малко, когато безсънието, мигрената и болките в ръцете и краката го пожалваха. И най-вече, ако никой не дойдеше да го събуди по спешност, за да даде разпореждания или да свика незабавно съвет. Каквото и да се случеше, той ставаше в два часа през нощта и секретарите му веднага го заобикаляха. Бързо си правеше тоалета, закусваше няколко лъжички бульон и работеше до шест часа. След това понякога поспиваше два часа допълнително, преди да започне претовареният му ден с гъмжилото от министри и държавни секретари, посланици и благородници. Но днес кардинал Ришельо не беше приключил с държавните дела.

ПАНТИ НА ВРАТИ ИЗСКЪРЦАХА В другия край на библиотеката, след това някой премина по паркета с решителна крачка и прозвънтяха шпори, докато кардинал Ришельо препрочиташе доклада за политиката срещу Лотарингия¹, който трябваше да бъде представен на краля. Неуместният в този час шум, нараст-

---

¹ Лотарингия е окупирана от Франция при Луи XIII и Луи XIV, но успява отново да спечели независимостта си през 1697 г.

ващ и отекващ силно под изрисуваните тавани на библиотеката, успя да събуди дракончето. То, за разлика от господаря си, вдигна глава, за да види кой пристига.

Беше благородник, обигран в изкуството на войната. Едър, силен, все още представителен въпреки годините, с високи ботуши, с шапка в ръка и с рапира на кръста. Носеше сивосинкав дублет¹ с червени цепки на ръкавите и съответен панталон до коленете, чиято кройка беше не по-малко строга и груба от материята. Макар че бе избръснат, личеше си, че брадата му има същия сребристосив цвят, както косите му. Грижливо подстригани, те покриваха бузите на сурово лице, белязано от битки и продължително яздене, а може би и от скърби и неволи. Държеше се войнствено, наперено, гордо, почти провокативно. Погледът му трудно можеше да бъде смутен. Пръстен от потъмняло сребро с печат красеше безимения пръст на лявата му ръка.

Ришелъ не сложи край на мълчанието и продължи да чете, докато посетителят му търпеливо чакаше. Той се подписа на последната страница, поръси я, за да изсъхне по-бързо, и духна върху нея. Надигналите се къмба прах раздразниха ноздрите на дракончето. Малкото влечуго кихна, с което предизвика усмивка на устните на Кардинала.

– Съжалявам, Малки Приятелю – промълви той.

И след като най-после погледна към благородника, му каза:

– Моля, изчакайте малко.

Разклати едно звънче.

Отзова се неуморният и верен Шарпантие, който от двадесет и пет години изпълняваше длъжността секретар при Негово Преосвещенство. Ришелъ му предаде доклада, който току-що беше подписал.

– Преди утре да се явя пред Негово Величество, искам отец Жозеф да прочете това и да добави своите библейски препратки, които толкова обича и които са така полезни за каузата на Франция.

Шарпантие се поклони и се оттегли.

---

¹ Вталена дреха, която се е носила по онова време.

– Кралят е много религиозен – вметна Кардиналът.

След това, сякаш посетителят влизаше в този момент, се обърна към него:

– Бъдете добре дошъл, господин капитан Дьо Ла Фарг.

– Капитан ли?

– Нали това е вашият чин?

– Беше, преди да ме отстранят от командването.

– Трябва да се върнете на служба.

– Сега ли?

– Да. Или сте се заели с нещо по-добро?

Това беше първата словесна схватка и Ришельо предполагаше, че ще последват други.

– Един капитан командва рота – каза Ла Фарг.

– Или войска, колкото и скромна по численост да е тя. Вие отново ще получите вашата.

– Тя се разпръсна. Благодарение на усилията на Ваше Преосвещенство.

В очите на Кардинала се появи особен блясък.

– Призовете отново вашите хора. Предназначените за тях писма само чакат да бъдат изпратени.

– Може би не всички ще откликнат.

– Тези, които пристигнат, ще са достатъчни. Те бяха най-добрите и без съмнение още са такива. Не е минало чак толкова много време...

– Пет години...

– ... и сте свободен да привлечете и други – продължи Ришельо, без да прекъсва изречението си. – Впрочем докладваха ми, че въпреки моите заповеди, вие не сте разрушили всички мостове към миналото.

Благородникът присви клепачи.

– Установявам, че компетентността на шпионите на Ваше Преосвещенство не е намаляла.

– Действително, малко са нещата, които не зная за вас, капитане.

С ръка на дръжката на рапирата, капитан Етиен-Луи дьо Ла Фарг се замисли за миг. Той гледаше право пред себе си, над гла-

вата на Кардинала, който го наблюдаваше от фотойла си с търпелив интерес.

– Е, капитане, приемате ли?

– Зависи.

Представяваше заплаха, тъй като беше влиятелен, и колкото по-влиятелен ставаше, толкова по-силна беше заплахата от него; кардинал Ришельо можеше да разбие нечия съдба с едно драсване на перото или да изстреля нечия кариера към върховете. Твърдеше се, че е човек, който смазва всички, които му се противопоставят. Преувеличаваха, защото, както обичаше да казва, Негово Преосвещенство нямаше други врагове освен противниците на държавата. Но към тях умееше да бъде безпощаден.

Сякаш издялан от мрамор, Кардиналът започна да говори по-твърдо.

– Не ви ли е достатъчно, капитане, обстоятелството, че вашият крал отново ви призовава да му служите?

Без да трепне, благородникът посрещна режещия поглед на Кардинала.

– Не, Ваше Преосвещенство, не ми е достатъчно.

Направи кратка пауза и добави:

– Или по-скоро, вече не ми е достатъчно.

ИЗВЕСТНО ВРЕМЕ В ЛУКСОЗНАТА ОБСТАНОВКА на голямата библиотека в Кардиналския дворец се чуваше само шумното дишане на дракончето. Разговорът загрубя и двамата мъже – единият седнал, а другият прав – замълчаха, докато Ла Фарг отстъпи. Но не сведе поглед, а напротив, вдигна го и отново го насочи към скъпата тапицерија, загърбена от Негово Преосвещенство.

– Гаранции ли искате, капитане?

– Не.

– В такъв случай, боя се, че не ви разбирам.

– Искам да кажа, Ваше Преосвещенство, че не желая нищо.

Не мога да желая нещо, което ми се полага от само себе си.

– О!

Ла Фарг си позволяваше да се противопоставя на онзи, който властваше над Франция повече и от краля. От своя страна, Кардиналът знаеше, че не всички битки се печелят със сила. Докато благородникът оставаше в позата на непоклатимо очакване, готов вероятно да чуе, че ще прекара остатъка от дните си в подземна тъмница или че ще замине да се бие с диваците в Западна Индия, Ришельо се наведе над масата и със скования си пръст погали главата на дракончето.

Влечугото присви клепащи и доволно въздъхна.

– Малкият Приятел ми беше подарен от Негово Величество – каза Кардиналът, за да продължи разговора. – Той го кръсти и изглежда, тези създания много бързо свикват с името си... Както и да е, той очаква от мен да го храня и да го галя. Никога не съм пропускал да сторя това, както никога не съм пропускал да служа на интересите на Франция. Впрочем, ако внезапно го лиша от грижите си, Малкият Приятел скоро ще дръзне да ме ухапе. Без да се съобразява с добрините, които съм му направил... От всичко това можем да си извадим поука, не смятате ли?

Въпросът беше чисто риторичен. Оставяйки дракончето отново да се отдаде на съня, Ришельо потъна във възглавниците на фотьойла си, които напрасно използваше, за да успокои ревматичните си страдания.

Направи гримаса, изчака болката да затихне и продължи.

– Зная, капитане, какво ви причиних преди време. Вашите хора и вие служихте отлично. Като познаваме миналите ви успехи и заслуги, дали отправените към вас упреци бяха справедливи? Разбира се – не. Но бяха политическа необходимост. Признавам, че не се провалихте и че неуспехът на деликатната мисия при обсадата на Ла Рошел не зависеше от вас. Но като вземем предвид трагичния обрат на събитията, в които бяхте замесен, короната на Франция не можеше да не се отрече от вас. Тя трябваше да спасява положението и да ви осъди за онова, което тайно бяхте извършили по нейна заповед. Вие трябваше да бъдете жертван, независимо че този лукав ход покри с позор смъртта на един от вашите хора.

Ла Фарг се съгласи, но това му струваше усилие.

– Политическа необходимост – изрече той съдржано и погали с пръст халката на скъпия си пръстен.

Сякаш изведнъж грохнал, Кардиналът въздъхна.

– Европа е във война, капитане. Свещената Римска империя от петнайсет години е потънала в кръв и огън, а вероятно Франция скоро ще трябва също да влезе в сражение. Англия ни заплашва, Испания е край границите ни. Когато не се въоръжава срещу нас, Лотарингия посреща с отворени обятия всички размирници от кралството, а от Брюксел кралицата майка заговорничи срещу краля. В провинциите ни избухват бунтове и най-често тези, които ги подклаждат и водят, трябва да бъдат търсени по горните етажи на властта. Безбройни са тайните заговори, понякога с пари от чужбина, чиито интриги стигат чак до Лувъра.

Ришельо впери поглед в Ла Фарг.

– Невинаги мога да избирам оръжията си.

Настъпи продължително мълчание, след което Кардиналът каза:

– Вие не дирите нито слава, нито богатство. Всъщност аз нищо не мога да ви обещаая. Дори бъдете сигурен, че не бих се поколебал, както се случи някога, ако утре обстоятелствата изискват, да жертвам честта или живота ви за благо на държавата...

Тази проява на откровеност изненада капитана, който се намръщи и отвърна на взора на Кардинала.

– Не отказвайте подадената ми ръка, капитане. Вие не сте от тези, които отстъпват от дълга си, и кралството скоро ще има огромна нужда от мъж като вас. Искам да кажа, мъж, който може да събере и да ръководи лоялните и смели Остриета, способни да действат бързо и тайно, да убиват без угризения и да умират, без да се жалят, служейки на своя крал. Е, капитане, щяхте ли да продължите да носите този пръстен, ако не бяхте храбрецът, в когото вярвам?

Ла Фарг не успя да отговори, но за Кардинала нещата изглеждаха ясни.

– Вашите хора и вие обичахте да ви наричат Остриетата на Кардинала, доколкото си спомням. Това прозвище се произнасяше със страх от враговете на Франция. Затова, както и по други причини, то ми харесва. Запазете го.

– Въпреки цялото ми уважение към вас, Ваше Преосвещенство, все още не съм казал „да“.

Ришелю дълго се взира в стария благородник, слабото му и тъловато лице изразяваше студенина. След това стана от фотьойла си, леко подръпна пердето, за да погледне навън, и рече:

– Ами ако ви кажа, че на карта е поставена съдбата на дъщеря ви?

Побледнял, разтърсен, Ла Фарг обърна глава към Кардинала, който изглеждаше вгълбен в съзерцанието на градините си, потънали в нощния мрак.

– Дъщеря ми... ли?... Но аз нямам дъщеря, Ваше Преосвещенство...

– Много добре знаете, че имате. И на мен ми е известно... Впрочем успокойте се. Тайната на съществуването ѝ се пази от сигурни и доверени люде. Мисля, че дори вашите Остриета не са наясно с истината, нали?

Заловеният в клопка капитан се отказа от предварително изгубената битка.

– В опасност ли е тя? – попита той.

В този момент Ришелю разбра, че е спечелил. Все още обърнат с гръб, той прикри усмивката си и каза:

– Скоро ще разберете. А сега съберете Остриетата и очаквайте да се запознаете с детайлите на първата ви мисия. Обещавам това да стане скоро.

И удостоявайки най-после Ла Фарг с високомерен поглед, добави:

– Лека нощ, капитане.